

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta:

(Dalje.)

Kaj pa je tedaj v Polešovicah novega? Ali nova sv. meša, ali zlata sv. meša? Nič niste pogodili. Biserna sv. meša je bila, zakaj že 60 let je preteklo, kar so gospod Ludovik Šubert, župnik Polešoviški peli novo mešo. Lani na lurski božji poti sva se z ljubeznjivim starčkom spoznala, ki so se v svojem 83. letu še srčno podali na daljno božjo pot. Bili so res pravi sin Marijin, ker vedno so imeli rožni venec omotan okoli rok. Zato pa jih je ljubi Bog letos, 14 dni po slovesnosti, ravno na rožnkransko nedeljo, po mali omedlevici poklical v nebesa. Naj počivajo v miru!

Že je bila temna noč, ko dospeva v Polešovice, ali prav za prav je bila svetla noč. Polešovčani so namreč na čast svojemu gosp. župniku trg razsvetili. Tudi žid, s katerim so tudi Polešovice že oblagodarjene, je lepo razsvetil svoj hram. Saj je menda tiste svečice Polešovčanom debelo zaračunal.

Jubilant naju jako ljubeznjivo sprejme. Pa komaj se nekaj na pol pozdravimo, že je pred farovžem ljudstva vse mrgolelo. Cele Polešovice so bile na nogah. G. učitelj jim je bil poveljnik. Šolska mladež je prišla z banderi, fantje so na dolgih palicah nosili lampijone, in za „tursko godbo“ so se pomikali možaki in žene. Pred farovžem obstojijo in ljubljenu jublantu tako gromovito „na zdar“ zaupijejo, da se je do nebes čulo.

Vsedemo se k večerji. Precej se odprejo dveri in v hišo stopi petero mož, da čestitajo jublantu. Na čelu jim je bil gospodar visoke postave, ki bi bil vsakemu regimentu na čast. Za njimi vstopijo domači učitelji, za temi visokošolci in dijaki tiste fare, potem troje venčanih deklet in zadnjič troje mladenčev, ki so vsi proslavljali svojega ljubega pastirja. Ljubi oče, mili oče, preblagi oče, — tako so jih vsi nazivali. Sploh je med Čehi in Slovaki navada, da zovejo duhovnega pastirja — očeta. Do solz smo bili ganjeni, ko je ljubeznjivi starček vsakega tudi stare gazde, kot svojega otroka pobožal, in se slednjemu s prijazno besedo zahvalil.

Precej po večerji sem trudne kosti spat položil.

Prva juterna zarja me je zopet vzbudila. Pogledam po tovarišu, toda ta je sladko spal, kakor bi mu bili sami angeljci postlali.

Zdaj pri juternem solncu še si zamorem Polešovice ogledati. Polešovice so središče moravskih Slovakov na severni strani Karpat, kakor je Št. Martin središče ogerskih Slovakov na južni strani Karpat. Dasiravno se Polešovice pišejo trg, so vendar samo velika ves, ki šteje

okoli 500 hiš. Hiše ne stojijo v redi, kakor po naših vaséh. ampak, kakor bi bile nasejane, kamor je pač katera pala. Ker pa mora vendar cesta k vsaki hiši peljati, ima cesta v Polešovicah sto in sto ovinkov. Hiše so bolj revne. Vse je pod eno streho, in še tista ni dolga. Najpred izba, potem kuhinjica in mala shramba za razne stvari, potem hlev za en kravji rep in za eno kozo, za svinjo in dva praseta, in okól kakih 50 štirjaških metrov, to je vse bogastvo.

Služil sem z veseljem rano veliko sv. mešo. Cerkev je jako prostorna, a bila je natlačena ljudi. Ko so začeli peti, je kar gromelo po cerkvi, ker pela je cela cerkev, prav, kakor pri nas na Slovenskem, kjer je organist za kaj. Razloček je le ta, da tam imajo vsi en glas, pri nas pa nekateri na tenko vberejo, drugi debelo pomagajo in še drugi na staro potegnejo in je tedaj pri nas vbrano petje, tam pa enoglasno petje. Enoglasno petje vam človeka kar pretrese in je jako velečastno. Moj tovariš, ki cerkveno petje posebno zastopi, je kar celi dan v cerkvi sedel in slovaška grla občudoval; komaj toliko si je oddahnil, da je jest prišel domú; po noči se mu je pa sanjalo od tega petja.

(Dalje prih.)

Smešnica 48. V mestu so dobre peči redke, take, ki ne pusté dima v hišo. Tovnej pride gospod v neko hišo, da si najme stanovanje. Ondi najde doma hišinja. Stanovanje možu dopade. „To je“, reče mu hišinja, „to je lepo, da vam dopade stanovanje, toda ali vam ne škoduje kajenje?“ „Kaj še“, reče mož, „saj tudi jaz kadim“. „To je dobro“, zategne hišinja, „tudi le-te peči kadé.“

Razne stvari.

(Poroka.) Njih ekscelencija mil. knezoškof so v soboto, dne 26. novembra, vporočili na Faalu Pijo rimsko grofico Zabeo z marquissom Aleduso de Vetulis, graščakom v Padovi.

(Od poved.) Visokorodni baron Hermann Gödel-Lannoy je odložil čast namestnika dež. glavarja ter so mu svitli cesar vsled tega izrekli svoje priznanje za njegovo doslenje delovanje.

(Dež. zbor.) Namestnik dež. glavarja je postal g. dr. Fr. Radaj, deželni poslanec za skupino kmečkih volilcev Mariborskega okraja.

(Odlikovanje.) G. Vrbanič Martinc, c. kr. poštar v Ormožu, je dobil zlati križec za zasluge.

(Smrtna kosa.) Č. g. Ant. Suhač st., vpok. duhovnik pri sv. Juriju na Ščavnici je dne 26. nov. umrl. Dne 28. nov. pa je umrl č. g. Matija Ferk, nadarbenik na Ptuj. Prvi je doživel 69, zadnji pa 77 let. Naj počivata v miru!